

KOSKELAN SUKUSEURA

Jäsentiedote 1/2019 Joulukuu

Joulu 1800-luvun "Koskelassa"

Vanhan tuvan hirsiseinät kätkevät sisäänsä joulun ihmemaan sellaisenaan. Oljet pehmentävät askelten ääniä ja kynttilät lepattavat hiljaa. Kaikki tuoksu talvelle ja nuoskalumelle joulusiivouksen jäljiltä. Tupa on jäänyt sellaiseksi, kuin se olisi aamuvaihaisella hylätty joulukirkkoon lähtiessä, odottamaan asukkaitaan kiirehtimään takaisin ja täyttämään seinänsä lauluin sekä leikein. Joulunalusaikea oli valon aikaa pimeyden keskellä. Kynttilöitä poltettiin joka taloudessa ja leivinuunit pysyivät kuumina myöhään yöhön. Vaikka kynttilät olivat kalliita, pieneen tuhlailuun katsottiin kuitenkin joulun aikana olevan varaa ja liekkien iloinen tanssi toi varjoja seinille päreen hiljaisen hehkun sijaan. Oljet pehmittivät lattiaa ja pitivät pakkasöiden koleuden kauempana. Ne levitettiin usein jo hyvissä ajoin muistuttamaan tulevasta levon ja

rauhan hetkestä. Aikoinaan oli tapana nukkua olkien päällä, jotta vainajat pääsisivät nukkumaan pehmeisiin, kuohkeisiin lakanoihin. Vainajille oli aattoiltana tapana jättää myös syötävää odottamaan pöydälle. Tapa joka on jatkunut tähän päivään asti; ikiaikaista, punanuttuista vierasta varten.

Parahimmat Koskelan sukuseuran jäsenet, saanen näin toivottaa, Hyvää Joulu: seen taloon!

Esa Koskela, puheenjohtaja Teksti, ri – entisaikojen joulu

Esan side Koskeloihin: Hänen isänsä oli Mauno Matias "Matti" Koskela ja Matin isä oli Helge Koskela.

Taivaan isän taskussa

Taivaan isän taskussa on koko maailma.
Pienet lapset, isot lapset, nuoret, aikuiset.
Mummot, papat rypyiset, kaikki ihmiset.
Taivaan isän taskussa, turvassa.

Taivaan isän taskussa on koko maailma.
Meret, vuoret, järvet, metsät, pellot, kasvitkin.
Eläimet ja ötökät, punkki pikkuisin.

Taivaan isän taskussa, turvassa.

Sirpa Sironen-Hänninen

Runo on Sirpan kirjasta Leppäkertun keunotuoli

Sirpan side Koskeloihin: Hänen äitinsä on Anja Sironen o.s. Tyynelä ja Anjan äiti on Helka Tyynelä o.s. Koskela

Vilhelm Juhani Kuoppalaisä, pappa, isopappa, veli, serkku, pikkuserkku, ystävä, kaveri...

Juhani syntyi Lappajärvellä 15.6.1934 Elli Seliina ja Väinö Oskari Kuoppalan perheeseen. Perheen lapset olivat Terttu, Terho, Onerva, Uolevi, Juhani, Mikko, Pauli, Sauli, Liisa ja Antti. Sisarusparvi on harventunut niin, että jäljellä ovat vielä Mikko, Liisa ja Antti.

Sota-aika ja sen jälkeinen aika ei ollut helppoa, Ala-Kuoppalassakaan. Toimeentulo oli maatalouden ja Väinön rakennusmiestöiden varassa. Lapset joutuivat nuoresta kantamaan oman osansa perheen toimeentulon eteen. Vanhempien lisäksi nuorempia lapsia ohjasivat Terttu ja Terho, ja sitä ohjaamista riitti nuorempien sisarusten puheista päätellen.

Isälle koulunkäynti ei ollut vahvimpien lajeja, enemmän taisi kiinnostaa räkättien pesät, ja oli isä ollut ainakin kerran eri mieltä opettaja Hyytisen kanssa. Koulun ohessa rahaa hankittiin pajujen ja marjojen keräämisellä, metsästämisellä, ravustamalla, metsätöillä ja ojia kaivamalla. Työura alkoi Pietarsaassa paperitehtaalla. Sieltä hän siirtyi armeijaan Korian pioneirirykmenttiin. Armeijan hän suoritti hyvin. Hyväkuntoisena hiihtäjänä ja metsästysharrastuksen ansiosta isän saavutti mm. rykmentinmestaruuden ampumahiihdossa. Periaatteidensa mukaisesti palkinnoksi saatu appelsiinilaatikko jaettiin koko tuvan kesken.

Armeijan jälkeen jatkuivat maa- ja metsätaloustyöt Ala-Kuoppalassa. Kuoppalan sisarusten yhteenkuuluvuutta osoitti myös se, että isä meni töihin Perälään Tertun ja Eskon luo. Päätehtävä oli olla Eskolla puun ajossa apumiehenä. Erikoistehtävistä muistetaan lastenhoito ja vessasta kuuluva huuto "mummu jussakko pyyhkimään".

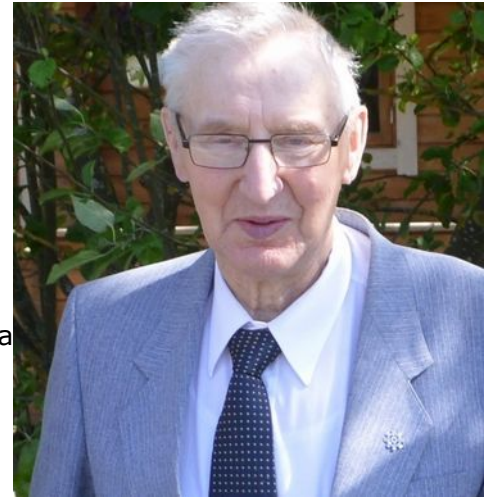
Puoliso Helle Mirjami Ollila löytyi Halkosaaresta. Äitiä piti käydä Ollilan mäellä usein katsomassa. Ollilassa oli vävyllä kuulemma hyvä vastaanotto. Isän kertoman mukaan seurustelu oli jossakin vaiheessa niin kiihkeää, että äkkiä piti päästä Ollilaan äitiä katsomaan, vaikka uiden Ukonniemestä Ollilan rantaan.

Sisäänrakennettu yrittäjäyys ja Perälästä saatujen oppien rohkaisemana hankittiin ensimmäinen kuorma-auto. Osmosen Oskarilta ostettiin Fargo 1957, mikä melkein heti vaihdettiin uuteen Traderiin. Sillä ajettiin paljon hiekkaa ja sokeri-juurikkaita, mitkä vietiin Kauhavalle junaan. Isä sai lempinimen Turnus-Jussi. Talvisin auto ja mies tekivät teitä lähialueella. Naimisiin vanhemmat menivät Lappajärven kirkossa talvella 1958. Samana vuonna syntyi

ensimmäinen lapsi, Heikki. Äiti asui aluksi Heikin kanssa Ollilassa kunnes Ala-Kuoppalan tila ostettiin. Kaupan ansiosta tila pystyi jatkamaan toimintaansa. Tilalla asui isän, äidin ja Heikin lisäksi Elli, Väinö sekä isän nuoremmat sisarukset. Jukka syntyi 1961. Uusi talo rakennettiin 1962, minne muutettiin vuodenvaihteessa 1962–1963.

Arki kului työnteossa, isä autoillen ja äiti huolehtien muun talonväen kanssa maataloudesta. Magirus-Deutz, hankittiin 1963. Sillä pystyttiin viemään isompia kuormia ja tekemään töitä monipuolisemmin.

Sirkka-Liisa syntyi 1964. Juurikkaiden viljely hiipui pikkuhiljaa, mutta perunanviljely lisääntyi. Niitä kuskattiin Lappajärven lisäksi Evijärvelle ja Vimpeliin. Ensimmäinen traktori, Fordson Major ja siihen kuormaaja, hankittiin monipuolistamaan yritystoimintaa. Petri syntyi 1969. Autoilun koneita vaihdettiin ja lisättiin. Maatalouteen investoitiin; navettaa peruskorjattiin ja laajennettiin vastaamaan uusia haasteita. Pellot salaojitettiin ja lisää maata ostettiin. Talvella viikonloppuisin tehtiin metsätöitä. Isän nuoremmat sisarukset

ONKO JÄTEASIASI KUNNOSSA?

JUSSIN JÄTEAUTO, JA SILLÄ SIISTI!

- JÄTEPAKKAAJA
- VAIHTOLAVAT
- KAPPALETAVARAT
- SORAA JA MAANSIIRTOA

JUHANI KUOPPALA
62660 ITÄKYLÄ, kp 2, puh. 966-64026

Mikko, Pauli, Sauli, Liisa ja Antti saivat työnteon opit kaikissa mahdollisissa talon tehtävissä.

Jätehuolto aloitettiin, kun kuorma-autoon hankittiin vaihtolavalaitteet ja jätepakkaaja 1982. Vaihtolavalaitteet mahdollistivat saman auton käytön hiekan, kappaletavaran ja muiden jätteidensä ajamisen. Isä teetätti paperin- ja pahvin käsittelyyn puristajan. Niiden keräys ei silloin vielä ollut kovin kannattavaa toimintaa, muttakuvastaa isän ennakkoluulottomuutta ja kykyä tehdä asiat toisin kuin muut.

Tilan ja autoilun sukupolvenvaihdoksessa 1993-1994 Petri jatkoi maataloutta ja autoilua. Ennen vaihdosta Juhani ja Helle rakensivat Purolantien toiselle puolelle uuden kodin mihin muuttivat syksyllä 1993. Sieltä oli hyvä seurata Petrin yritystoimintaa ja osallistua siihen tarpeen mukaan, joskus varmaan ilman tarvettakin. Eläkeläiselle metsätyöt ja polttopuiden teko olivat mieleistä puuhaa. Mummua ja pappaa tarvittiin myös lastenhoidossa. Lapset ja lastenlapset olivat kummallekin tärkeitä. Lastenlapsia on 13 ja lastenlastenlapsia neljä, toistaiseksi. Pakastimessa oli aina jäätelöä, laatikossa pikkuleipää ja kätköstä löytyi suklaata. Talossa oli kyltti, jossa luki, että "Mummola: aina aikaa lapsille". Voiko heille sopivampaa kylttiä olla?

Äidin kuolema 7.4.2010 oli kova paikka isälle ja kaikille läheisille. Isä ja äiti olivat hioutuneet vuosien aikana niin yhteen, että puolison menettäminen lamaannutti isän täysin. Isä oli yksin, vaikka ei sitä ollutkaan. Nyt osat vaihtuivat niin, että lapset seurasivat mitä isälle kuuluu. Petri ja Minna naapurista kantoivat päävastuun seuraamisesta. Ruoka- ja vaatehuollosta vastasi Minna. Loppuvaiheessa Alzheimerin tauti alkoi yhdessä iän kanssa tehdä tehtävänsä. Suuri muutos tuli, kun ajokortti otettiin pois kesällä 2017. Taksikyty ei kelvannut, vaan kuskina olivat tarvittaessa Minna, Sirkka ja Tuula. Liukastuminen ja päävamma tammikuun lopussa 2018 vei isän laitoshoidon. Periksiantamattomana isä taisteli huonosta ennusteesta huolimatta itsensä takaisin. Voimat alkoivat kuitenkin hiipua vuodenvaihteen jälkeen ja loppuivat kokonaan aamulla 15.4.2019

Isästä jäi paljon hyviä muistoja. Iso syli oli lämmin, siihen oli hyvä peruuttaa. Yöllä pääsi kainaloon nukkumaan eikä tarvinnut nähdä pahaa unta. Isää ei tarvinnut pelätä. Hän jaksoi huolehtia lasten hyvinvoinnista. Meillä oli hyvä koti, ruokaa ja vaatteet. Vaikka talous oli usein tiukalla ei se meille lapsille näkynyt. Saimme toteuttaa itseämme. Rakennettiin mitä vain keksittiin,

mökkejä, koneita... heinähuoneeseen tunnelit... lumilinnat, hyppyrimäet... Työntekoa harjoiteltiin, nyt jälkeensä oikein hirvittää, miten paljon sattui ja tapahtui. Olisi varmaan ollut monesti helpompaa ja halvempaa tahtoa joku toinen tekemään meidän lasten tekemät työt. Koneita särkyi, tuli sutta ja sekunda. Isä usein rauhoitteli, että rautaa saa kaupasta ja tekemällä oppii. Kiitos isä ja äiti.

Tärkeitä oli retket Pihlajajärvelle ja marjaan. Myöhemmin lintu- ja hirvimetsälle. Opittiin kulkemaan luonnossa ja ymmärtämään sen merkityksen. Eksyttiinkin, eräänä sumuisena päivänä kierrettiin ympyrää, kolme kertaa samaan paikkaan. Kun lapset eivät enää olleet niin innokkaasti retkillä mukana, niin tilalle tulivat ystävät. Retkikohteina oli usein Askisaari.

Isälle ammunta ja metsästys olivat tärkeitä. Itäkylän metsästysseuran sihteerin tehtävät ja Riistanhoitoyhdistyksen hallituksen jäsenyys olivat myös mieluisia luottamustehtäviä. Isän ampuma metso oli iso, harmi ettei sitä aikoinaan punnittu. Isä ampui vuosien varrella noin 50 hirveä. Pisimmillään hän osui hirveen 300 metrin päähän. Ompa yhden ampumansa hirven lihapaino on ollut yli 300 kg. Rusakkometsällä omalla porukalla oltiin vielä samana talvena kun kohtalokas kaatuminen alkuvuodesta 2018 tapahtui.

Kyläilyt ja juhlat katkaisivat mukavasti arkista aherrusta. Isän sisarusten loma-aikoja ja niihin liittyviä töitä sekä juhlia odotettiin. Mieleenpainuvaa on ollut sisarusten yhteenkuuluvuus, joka muistuttaa muskettisotureita; yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta. Pääsiäiskokko ja vappupaikalla oleminen olivat tärkeitä tapahtumia. Ehdoton ykkönen oli isän omat jokakesäiset synttärät. Ne järjestettiin nimenomaan lapsille.

Koskelan sukuseura ja sen hallituksen jäsenyys oli isälle tärkeä asia. Mieleen on jäänyt sukuseuran logon ja merkin suunnittelu. Monta luonnosta katsottiin ja kommentoitiin. Sukuseuran papereita löytyy useampi mapillinen.

Enää ei ole isän isoa kättä, paksuja sormia, lämmintä ja pehmeää syliä... on orpo olo....

Isäänsä muisteli Jukka Kuoppala

Juhani "Jussi" Kuoppalan muistolle 15.6.1934 – 15.4.2019

"Hojo hojo!"

Me naapurin lapset, minä vanhimpana, olemme syntyneet 19 vuoden sisällä ja meillä kaikilla on Jussista erilaiset muistot. Meillä vanhimmilla, kuten myös muille kylän 70-luvulla syntyneillä kersoil-la, kirkkaimmiksi kesämuistoiksi nousevat Jussin synttärit kesäkuussa. Niihin alettiin valmistautua heti kun koulusta alkoi kesäloma. Ajoittain Jussi antoi juhliin liittyvän teeman, joka äitejä työllisti. Ei ollut ihan helppoa etsiä kravatteja koko kylän jälkikasvulle, varsinkaan kun tiedettiin, etteivät kravattit palautuneet paraatikunnossa takaisin. Ja kieloja piti olla! Ison Jyrkän alla rämmittiin hyttysten syöteinä, joko äidit tai me tenavat.

Ja ne juhlat! Kukaan ei osaa edelleenkään tehdä yhtä hyviä mokkaneliöitä tai pullaa kun Helle teki! Eskimo-puikkoja ja limsaa saatiin niin paljon kun napa veti. Eikä aina nuo herkut oikein mahtuneetkaan. Osa lapsista joutui tekemään tyhjennysharjoituksia kesken juhlien. Ja taas jatkettiin! Kuinka moni Teistä on nähnyt keski-ikäisiä miehiä konttimassa pitkin nurmikkoa tuntikausia hevosena, housun polovet ketopaskassa koko kylän lapsille?

Me emme tiedä muita kuin Jussi. Jussi oli yhteisöllinen jo ennen kuin koko sana oli keksitty. Onneksi ennen Jussin synttäreitä oli vappu. Saatiin harjoitella herkkujen syömistä. Jussi teki lumisena keväänä Paloharjussa vappupaikalla kesää jo pari viikkoa ennen vappua. Eihän me vappupaikalla mitään ihmeellistä tehty. Paistettiin makkaraa ja juotiin simaa, välillä käytiin poijittamassa lehmää-kin, leikittiin piilosta ja tarkkailtiin kusiaispesän elämää. Jussi oli hyvin tarkka siitä, että kusiaisia ei saanu kiusata, eikä pesää rikkoa. Syöttää niitä sai. Vappupaikan puissa näky välillä omalaatuista liikettä. Ormis-Oskarihan se siellä. Kaikki me lapset Jussin osoittamana tuo tyyppi varmasti joskus nähtiin, mutta ulkomuotoa ei taida kukaan osata kuvailla. Jossain vaiheessa nuoriso häipyi vappu-paikalta, mutta me palattiin takaisin vähintään tuplaantuneena. Vappupaikka oli tärkeä yhdessäolon paikka niin lapsille kuin aikuisille. Ja onpa kai vieläkin.

Lapsena kodin ja naapurin rajat oli varsin häilyvät. Katja saattoi istua tuntikausia naapurin olohuoneen komerossa lukemassa Aku Ankkoja. Ainoastaan rapina paljasti vieraan. Tehtiin myös heinätunneleita. Vaikka meillä ja Ahosessa oli myös heinähuoneet, Pekun välillä oli vissiin parempi laatuista heinää. Sinnehän me niitä heinätunneleita tehtiin. Ainoa kerta kun Helle suuttuu oli sillon, kun Katja ja Pasi päättivät tuoda valoa heinätunnelin pimeyteen kynttilän avulla. Eivät sentään ehtineet sytyttää kynttilää.

Helle ja Jussi olivat meidän Jaakon kummit. Meitähän oli jo kolme tenavaa. Jussi ilmoittautui mahdollisen seuraavan lapsen kummiksi tietämättä, että Jaakko oli jo tuloillaan. Jaakolla on edelleen tiivein yhteys pekusiin. Toki työn puolesta, mutta muutenkin. Lapsena oli kesä aamuisin mukava herätä, kun Jussi suureen ääneen ajoi lehmiä hakaan. Pekussa oli kansainvälisiä lehmiä, niitä hoputettiin norjaksi. Monena aamuna herättiin hop-hop-hop-hop-hea-hea-hea-hea-huutoihin.

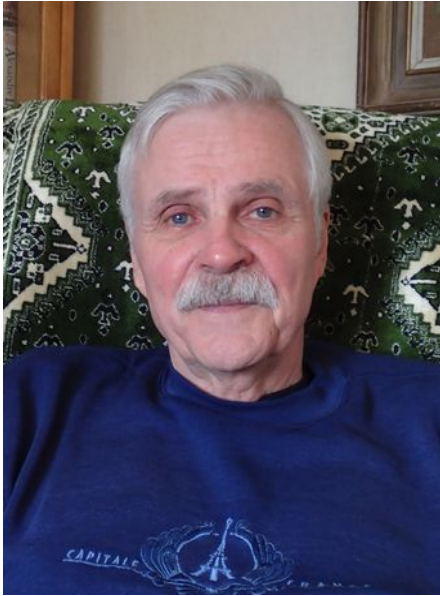
Jussi kävi Kivitiipussa allasjumbassa. Vedin tuota jumppaa monena vuonna. Jussi saunoi perusteellisesti ja hiippaili viimeisten joukossa altaaseen. **Hojo-hojo** -tervehdys mikrofonin nauratti joka kerta Jussia, minua ja altaan jumppaporukkaa. Jumpan jälkeen kuulumisten vaihto oli meille molemmille tärkeää.

Jussilla ja Hellellä oli aina aikaa meille lapsille, vaikka heillä varmasti kiire olikin. Jokaisella lapsella pitäisi olla turvallisia naapurin Jusseja, joille voi kertoa huolistaan ja murheistaan. Koskaan ei lapsen tunteita vähätelty. Istuttiin vierekkäin portailla ja keskusteltiin henkeviä. Jussi jätti jälkensä meidän kaikkien kylän nuorten elämään. Hän oli viimeinen Suuri kyläläinen, joka osallistui kaikkiin elämämme tärkeisiin tapahtumiin. Myös sen jälkeen kun olemme muuttaneet kotoa pois. Iloinen yllätys oli Jussin tulo lastemme lakkiaisiin Särkikylään.

Kun kesäkuun 15. päivä koittaa, voisimme kaikki ostaa paketin Eskimo-jäätelöä, laittaa kravatin kaulaan ja muistella Jussia lämmöllä. Ei haittaa, vaikka sieltä Ison Jyrkän alamäestä kävisi poimimassa kimpun kielojakin Jussin muistolle

Naapurin tytöt Niina ja Katja

Mielenkiintoinen koskelalainen. Juha Koskela, mies Nokialta

Juha Koskela
syntyi Nokialla
31.3.1954,
joten
hän on nyt
65-vuotias.

Juuret ja perhe

Sanotaan, että Nokia on Lappajärveläisten Amerikka. Niinpä isoäitinsä Hilja muutti nuoruudessaan Nokialle Aimo-poikansa kanssa. Aimo, Juhan isä, teki pitkän päivätyön 1930-luvulta alkaen Nokian kumitehtaalla, mikä oli vuosikymmeniä Nokian suuri työllistäjä.

Juha asuu Maritta-vaimonsa kanssa Nokialla omakotitalossa, joten pihatyöt ja erilaiset taloon liittyvät askareet täyttävät nyt eläköityneen miehen päiviä.

Kolmesta pojasta vanhin asuu Turussa ja hänellä on lapset Eevi, Vilho ja Kerttu. Vilinää ja vilskettä riittää mukavasti kun Turun perhe tulee Nokialle kyläilemään, sillä nuo kolme lapsenlasta ovat vielä alle kouluikäisiä. Juhan kaksi muuta poikaa asuvat Tampereella eikä heillä ole perhettä.

Työura

Työuransa Juha teki palomies-sairaankuljettajana Tampereen aluepelastuslaitoksella. Siellä hän ehti olla 35 vuotta, kunnes jäi sairauseläkkeelle. Hän kertoi, että työ palomiehenä oli fyysisesti raskasta mutta sairaankuljettajan työ oli rankkaa enemmänkin henkisesti. Monenlaisia tapahtumia ja elämäntilanteita niissä töissä varmaan ehti kohtaamaan.

Entä jos Juha olisi työkseen valinnut työuransa toisin? Hän kertoi että luultavasti olisi jäänyt varusmiesajan jälkeen puolustusvoimien palvelukseen, mihin häntä pyydettiin jäämään. Siinä tapauksessa palveluspaikka olisi ollut luultavasti Lahti. Juha kuitenkin palasi siviiliin ja työuraksi valikoitui pelastustehtävät.

Tuttuja koskelalaisia

Kovin paljoa Juha ei ole koskelalaisiin tutustunut, eikä Lappajärvellä ole tullut juurikaan käytyä. Sen sijaan lapsuudesta saakka hän muistaa Saikkoset. Hilja-mummun kanssa hän vietti paljon kesä Saikkosten kesäpaikalla Keuruulla Lavikossa. Juha ja kolme Saikkosen poikaa keksivät kaikenmoista hauskaa ajankuluksi. Pahaa he eivät kuulemma tehneet, mutta monenmoista puuhaa ja harmitonta kepposta keksivät. Siinä vauhtia riitti kun neljä poikaviikaria pääsi vauhtiin. Vieläkin yhteys Saikkosiin on pysynyt lämpimänä.

Harrastukset

Juhan rakkain harrastus on metsästys. Hän käy hirvi- ja peurametsällä. Lintujakin hän metsästi aiemmin, mutta se on nyt jäänyt. Supeja ja minkkejä hän saalistaa myös.

Juha on myös käsistään taitava ja monet esineet ovat hänen käsissään syntyneet. Hän on rakentanut esimerkiksi kolme kitaraa, joihin sai oppia kansalaisopistossa. Itse ei Juha ole soittomiehiä vaikka kitarat rakensikin.

Maritta-vaimonsa kanssa he matkustelevat paljon pitkin poikin maailmaa, Japania ja Kuubaa myöten ovat kulkeneet. Keski-Euroopan kaupungit myös kiehtovat.

Koskelan sukuseura

Koskelan sukuseuraan kuuluminen antaa mahdollisuuden tutustua sukulaisiin. Niitä hän tapasi mm. kesän 2018 juhlahokouksessa Kivitiipussa.

*Juhaa haastatteli Leena Koivumäki
Kuva on Juhan kamerasta huhtikuulta 2019.*

*Juhan side koskeloihin: Isänsä oli Aimo Koskela,
Aimon äiti oli Hilja Mäki*

”Joulumaa on muutakin kuin tunturi ja lunta, joulumaa on ihmismielen rauhan valtakunta eikä sinne matka silloin kovin kauan kestä joulumaa jos jokaiselta löytyy sydämestä!

"Koskelan sukuseuran sukukorujen tarinaa

Reilu kaksikymmentä vuotta sitten heräsi ajatus Koskelan sukuseuran omasta sukukorusta. Kuoppalan Jussi tunsi Itäkylästä lähteneen korusepän, joka työskenteli vaimonsa kanssa Pieksämäellä.

Otimme Paavon kanssa yhteyttä tähän koruseppä pariskuntaan ja kävimme tapaamassakin heitä. Neuvottelun tuloksena syntyi ensimmäiset mallit sukukoruihin.

Ensimmäiset korut olivat pronssinen rintaneula ja kaulariipus. Sukuseuran kokouksessa 1997 tehtiin ensimmäiset korutilaukset ja jo tällöin joku halusi korunsa hopeisena, joten pronssisen korun rinnalle tehtiin koruja myös hopeasta.

Tänä päivänä on omien muistiinpanojeni mukaan yli 90 erilaista korua löytänyt omistajansa sukumme jäsenistä. Viime vuosien suosituin koru on ollut pronssinen tai hopeinen pinssi. - Pinssi-ajatus tuli miehiltä, joten tästä saatiin koru, joka sopii niin naisille kuin miehillekin.

Soittelin vuosi sitten syksyllä Pieksämäelle, kun tein uutta korutilausta. Tällöin Inkeri-rouva kertoi, että he ovat lopettaneet liiketoimintansa ja ehdin jo hieman säikähtää, että mitenkäs sitä nyt sitten...? Inkeri kuitenkin kertoi, että he tekevät vielä pienimuotoisesti töitä kotonaan, joten onni onnettomuudessa on se, että me voimme vielä tilata heiltä koruja, mutta ainoastaan entisiä malleja ja pieniä eriä.

Tällä hetkellä varastossani on muutamia koruja, sekä sukuviirejä.

Ottakaa yhteyttä, jos haluatte ostaa muistoksi sukumme tunnustuotteita!

OIKEIN HYVÄÄ JATKOA TEILLE KAIKILLE!

toivottaa Vuokko Saikkonen (p. 0400-796 956)

Vuokon side Koskeloihin: Vuokon puoliso Paavo Saikkosen äiti oli Esteri Saikkosen o.s. Koskela

Perhejuhlaa

Puheenjohtaja-Esan Mirjam-täti täytti täytti tasavuosia eli 90 vuotta viime elokuun vaihteessa. Samoissa juhlissa juhlittiin hänen tyttärensä Virven kuusikymppisiä!

Kuvassa takana Mirjamin pojat Keijo (vasemmalla) ja Juha. Edessä vasemmalla Virve, keskellä Mirjam ja oikealla edesmenneen puolison Riston tytär Leena.

Joulukuun mietteitä

Vielä tuosta Kuoppalan Jussista. Outo olo oli jo viimeisimmässä sukukokouksessa 2018 kun Jussia ei ollut mukana. Hänen painavat ja leikkisätkin puheensa, pilppu-peliin opettamisensa ja monet muut muistot jäivät Jussista elämään. Jussin hieno ja rikas elämä aukeavat tämän tiedotteen muisteloissa.

Tämä on ensimmäinen tiedote, mikä jaetaan VAIN jäsenmaksunsa maksaneille. Toistaiseksi tiedotetta jaetaan vain kerran vuodessa, toki sukukokousvuonna kokouskutsu lähetetään kesän alussa. Tähän saakka tiedote on jaettu kaikille, joiden yhteystieto on sihteerille (minulle) tullut. On valitettavaa, että useat kymmenet tiedotteen saaneet eivät ole jäsenmaksuaan hoitaneet. Postimaksujen kallistuminen ja värillisen tiedotteen suuremmat painatuskulut ovat pakottaneet myös palaamaan musta-valkoiseen tiedotteeseen. Kauniimpi se olisi monivärisenä.

Sukukokouksessa 2018 sovittiin, että jakelussa siirrytään sähköpostijakeluun, mutta kokousväen lisäksi sähköpostiosoitteita tuli vain pari, joten se vaihtoehto ei tuntunut hyvältä. Jatketaan tiedotetta nyt ainakin näin paperisena, aika näyttää älähtääkö suvun väki, hallitus tekee sen mukaan johtopäätöksiä, joten olkaa yhteydessä. Kommentoikaa, kritisoikaa, tehkää ehdotuksia, olkaa aktiivisia. Yhteystiedot löytyvät tuosta oikealta.

Joulu lähestyy, tontut liikkuu. Joulun riemuun ja rauhaan laskeutumisen jokainen kokee omalla tavallaan ja rutiineiltaan. Minun perinteeni alkavat siitä, kun teen herkullista sinappia, joka paranee vanhetessaan. Nyt tekohetki osui itsenäisyyspäivään – toki ennen linnan juhlia. Ohje on vuoden 1971 (jolloin minusta tuli rouva Koivumäki) Colmans`in sinappimainoksesta (Kalevi Keihäsen herkkusinappi), mutta se toimii edelleen ja valmis pari-kolme viikkoa tekeytynyt sinappi maistuu mainiolta kinkun kyljessä! Taatelikakku ja muu jouluinen vielä odottaa valmistumista. Toki vähän joulupukkia on autettu muutamalla paketilla, odottavathan lapsenlapset kovasti puimuria, traktoria, nukkeja ym.

Rauhallista ja iloista joulun aikaa kaikille koskelalaisille!

Leena Koivumäki
sihteeritiedottaja

Leenan side Koskeloihin: Isänsä oli Paavo Niemelä ja Paavon äiti oli Hulda Niemelä o.s. Koskela

KOSKELAN SUKUSEURA

Hallitus 2019 - 2021

ESA KOSKELA puheenjohtaja
044 785 1649
esa.koskela@pietarsaari.fi

HANNU ANNOLA, varapuheenjohtaja
0400 565 871
annolahannu@gmail.com

LEENA KOIVUMÄKI, sihteeri ja tiedottaja
040 745 7506
anttileena.koivumaki@gmail.com

PETRI KOIVUMÄKI
044 7711312
petrikoivumaki@gmail.com

MINNA KUOPPALA
minna.kuoppala@hotmail.com

PAAVO SAIKKONEN
040 741 7524
paavo.saikkonen2@luukku.com

Rahastonhoitaja

Harriet Pitkänen
040 5936727
harriet.pitkanen@gmail.com

Seuran tunnustuohteet

Vuokko Saikkonen
0400 796 956
vuokko.saikkonen@luukku.com

Internet-sivujen ylläpitäjä

Riikka Saikkonen
040 576 4909
saikkonenriikka@gmail.com

Facebook-ryhmän ylläpitäjä

Taru Mäkelä
040 739 7517
taru.makela@gmail.com

Sukuseuran jäsenmaksu

15 euroa / vuosi / ruokakunta

Pankkiyhteys

OP-Lappajärvi 474610-213768
IBAN FI42 4746 1020 0137 68

KOSKELAN SUKUSEURA
Lappajärvi

Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
pyydetään tämä lähetys
palauttamaan osoitteeseen:
Leena Koivumäki
Kaarikatu 5 A 2
33100 Tampere